KARİKATÜR

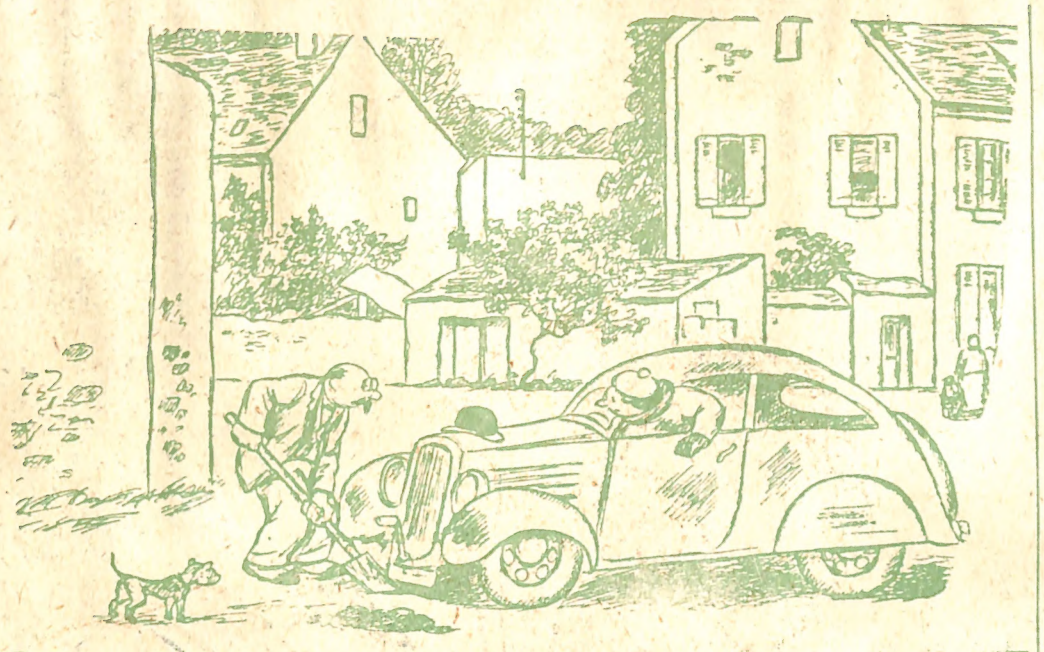

Bayan — Ne yapıyorsun?..
Bay — Otomobil öyle alçak ki, kolu çevirmek için önüne çukur kazıyorum!.

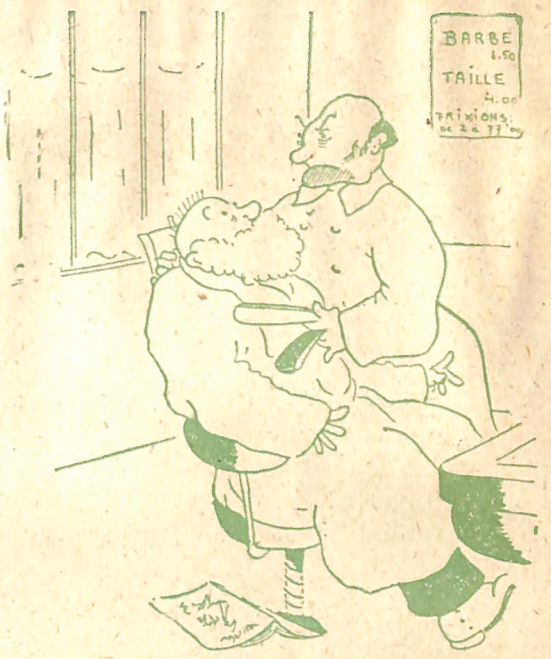

Mü teri — Sizi heyecanlı görüyorum hasta mısınız?
Berber — Hayır, tımarhaneden çıktım çıkalı ilk defa böyle oldum. Galiba delilik nöbetleri yeniden başlıyor!..

— Bu ne ha!?
— Bir sağır - dilsiz müşteri geldi yazı ile pazarlık ettik!..

Hırsız — Bay komiser, beni cürmü meşhut halinde yakalamak için polislerin sessiz hareket etmeleri, arkadan bastırmaları erkekliğe sığar mı?..

— Bu yeni eser pek sardı galiba üstat..
— Sorma, birteviye ağzımı sulandırıyor!..

— Enaiye kırmızı boncukları da göster.
— Sen ne söylüyorsun be birader, herifçioğlu (Bende boncuğa fil dişi verecek surat var mı, beş lâmbalı radyomu, altı lâmbalı bir radyo ile değiştiririm, üstüne de yarım fil dişi veririm) diyor!.

Şikagoda hayat

— Ne o, suratına pamuk mu ektiler, kepaze olmuşsun.

— Sorma, berberde traş oluyordum, lâf arasında Gangster olduğumu ağzımdan kaçırdım. Herif titremiye başladı ben de bu hale geldim!..

Kızıl, kızamuk, difteri, grip gibi ağız ve boğaz yolile vücuda giren mühim bulaşıcı hastalık l a rdan korur. Reçetesiz satılır.

No. 124 CİLT: 5 YIL: 3 FİATI 10 KURUŞTUR 12 MAYIS 1938

KARİKATÜR

ÇIKARAN: SEDAT SİMAVİ

İdarehanesi:

İstanbul: Ankara caddesinde hususî daire. Posta kutusu: İstanbul 103

ABONE ŞARTLARI:

Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

✱ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SIYASI VE EBEDİ MİZAH MECMUASI ✱

— Affedersiniz bay direktör, bu yunlerde timarhaneden kaçan oldu mu acaba?..
— Neden sordunuz Bay Salamon?..
— Herifin birisi benin karisini kaçirdi da!...

ÇOCUK MEBUS OLSAYDI

Mebus olmak için otuz yaşına girmiş olmak şarttır ve aşağı yukarı dünyanın bütün memleketlerinde bu böyledir. Ben kendi hesabıma bu kanunda haksız bir cihet görüyorum. Fikrimi izah edeyim:

Parlâmentolarda otuz yaş ile doksan arasında her nevi insanın halinden anlıyacak ve hakkını müdafaa edecek düzine düzine vekilleri vardır. Faraza günün birinde yetmişlik ihtiyarların evlenme hakkını tahdit eden bir proje meydana atıldığını farzedersek, yaşı elliden yukarı olan mebusların derhal bir blok teşkil edeceklerinden ve müdafaa tertibatı alacaklarından hiç şüphe etmeyiz.

Kezalik doktor, mühendis, veya muallimler aleyhinde bir tasavvur sezilirse doktor, mühendis ve muallim mebusların ayni şekilde ayaklanmayı bir vazife bileceklerini muhakkak görürüz.

Buna mukabil Parlâmentolarda, çocukların menfaatine dokunacak bir kanun teklif edildiği taktirde buna muhalefet edecek bir kuvvet yoktur. Çünkü zavallı çocuklar mebus seçmek ve seçilmek hakkını henüz elde etmemişlerdir.

* * *

Parlâmentolara bir miktar da çocuk âza intihap etmek usulden olsaydı, çocukların büyük sinemalarına girip girmemesi davası etrafında bugünlede bazı hararetli münakaşalara şahit olurduk. Meselâ bunlardan biri kürsüye çıkar ve şöyle söylerdi:

— Sayın arkadaşlar! Henüz on altı yaşına girmemiş vatandaşlarımızın sinemaya girme ve istedikleri gibi eğlenme hakkına taarruz edildiğini esefle görüyorum. Ne hakla? Boylarının biraz kısa, kilolarının hafif olması en tabiî ve insanî haklarının inkârı için bir sebep midir rica ederim?

Bu haklı suale mantıkî cevap istiyorum sayın arkadaşlar!

Büyük saylavlardan biri yerinden kalkmadan şu cevabı verirdi:

— Sayın küçük arkadaşımız düşünmüyor ki, çocuklar henüz reşit değillerdir. Yani vücutça, kafaca, ruhca henüz teşekküllerini tamamlamamışlardır. Hak denen şey, vazife karşılığıdır. Onlar henüz vatandaş vazifelerini yapmıya başlamamışlardır ki, vatandaş haklarından bahse hakkı bulunsun.

Çocuk mebus bu itiraza muhakkak şöyle cevap verirdi:

— Ne söylüyorsunuz sayın meslekdaşım, bugün fabrikalarda, çarşılarda, toprak işlerinde yaşı onaltıyı bulmamış kaç çocuğun çalıştığını bilmiyor musunuz? Öyleleri var ki, meselâ son karar üzere sırtından eline aldığı sepetle hamallık ediyor, gazete satıcılığı ediyor, kundura boyacılığı ediyor. Aldığı para ile ana, büyükana, kardeş ve hattâ kazık gibi güçlü kuvvetli baba besliyor.

Mademki biz henüz insan olmamış insanmışız, neden tramvaya, trene, vapura bedava bindirmiyorsunuz?

Büyük saylav biraz düşündükten sonra şöyle söylerdi:

— Dava sadece hak, hukuk davası değildir. Çocukların maddî ve manevî sıhhatleri davasıdır. Onu korumak bizim vazifemizdir.

— Peki o halde bir sual sorayım: Halis süt ve temiz su davası halledilmiş midir? Çocuklar maddî sıhhatleri için birinci derecede muhtaç bulundukları halis süt ve temiz suyu içebiliyorlar mı? Mektepler kâfi derecede ferah, sıcak ve havadar mıdır?

Büyük saylav nihayet yerinden kalkar ve münakaşa heyecanlı bir şekil almıya başlardı:

— Bu saydığınız ehemmiyetli noktalar için lâzım gelen tedbirler alınmıştır. Yavaş yavaş her şey düzelecektir.

— Ona ben de şüphe etmiyorum... Yalnız işaret etmek istediğim şu ki, çocukların sinemaya girip girmemesi meselesi bugünün birinci derecede müstacel meselelerinden değildir.

— Bizce müstaceldir. Söylediğim gibi çocuklar kafaca, ruhça henüz yarım şahsiyetlerdir. Onları fena tesirlerden korumak lâzımdır.

— Ne gibi fena tesirler?

— Saymakla tükenmez ki,.. Meselâ sinemada kanlı ve heyecanlı manzaralar görüyorlar, sinirleri bozuluyor..

— Onların sahicilerini hayatta görmüyor muyuz? Dövüşler, kavgalar, kazalar her gün etrafımızda gördüğümüz şeyler değil midir? Açın herhangi bir gazeteyi... Kesik kafa resmi mi dersiniz, otomobil altında ikiye bölünmüş insan fotoğrafı mı dersiniz, babasını kesen oğul, kızına satışan baba havadisi mi dersiniz; hâsılı ne istemezseniz gazetelerde görürsünüz. Bari onları da menedin. Hiç olmazsa sinemadaki cinayet ve kazaların yalancıktan şeyler olduğunu biliyoruz.

— Sayın küçük meslekdaşım, teslim etmek mecburiyetindedir ki, büyük adamın görebileceği her şeyi küçük çocuğun görmesi doğru değildir. Meselâ açık saçık bir takım aşk sahneleri..

— Bir kere şunu siz de teslim etmelisiniz ki, o sahnelerin ne çeşitlerini sokakta, hattâ evlerde her zaman görüyoruz Diyebilirim ki, çocukların bilmediği, işitmediği şey yok gibidir.

— Olabilir. Fakat bunların sinemadaki tesirleri daha başkadır.

— Öyle ise sinema yasağını on altı yaşından büyük olanlara da teşmil edin. Herhalde sahnedeki açık sevişme sahnelerini derhal salonda tatbika başlıyanlar biz çocuklar değiliz. Akşam üstleri kalabalık caddelerde dolaşacak olursanız yüzlerce Greta Garbo, Marlen Ditrih benzeri bayana tesadüf edeceksiniz. Bunların hepsi on altıyı çoktan aşmış bayanlardır ve ekseriyetini kırk ile elli arasındaki genç kadınlar teşkil eder.

Onların yalnız saçlarının renğini, yüzlerinin boyasını, şapka ve tuvaletlerini bu yıldızlara benzetmek için sarfettikleri paranın millî servet için ne feci bir yıkım olduğunu düşünürseniz dehşete gelirsiniz. Bilmem siz de dikkat ettiniz mi? Evlenip boşanma işleri sinema müdavimleri arasında çocuk oyuncağı gibi bir şey oldu. Bu üç, dört haftada bir koca değiştirmeyi âdet etmiş Holivut yıldızlarını taklitten başka bir şey midir? Sorarım size bunu yapan çocuklar mıdır?

Evet siz büyükler çocukları sinemadan menedecek bir kanun yaparsanız, biz çocuklar da aramızda bir blok meydana getirerek bu yasağın büyüklere de teşmilini istiyen bir kanun lâyıhası teklif ederiz ve neticede siz zarar görürsünüz.

— Canım niçin lâkırdı anlamamakta inat ediyorsunuz? Biz çocuklara sinemaya gitmesin demiyoruz. Onlar için de ayrıca sinemalar yapacağız?

— Söylemesi kolay ama, bunu hangi millet yapabilmiş acaba? Mekteplerde gösterilen hayvanat, nebatat ve makine filimlerini herhalde sinema saymazsınız değil mi? Herhangi bir millet bunlar haricinde bir filim repertuvarı meydana getirmiş olsaydı, biz de kira ile onları getirtip gösterirdik ve mesele kendiliğinden hallolurdu.

Sayın arkadaşlarım! Zengin olan insan fakir kalan arkadaşın meyillerini nasıl unutursa, ihtiyarlamıya başlıyan insan da çocuğun hakikî zevkini öyle unutuyor. Tavşan amca, fare yenge, peri kızı masalları ancak sekiz, on yaşa kadar dayanır. Ondan sonra çocuk bir büyük insandır. Hele bir gayret edin de çocukluğunuzu hatırlayın. Bakalım kedi köpek masalları mı sizi alâkadar ederdi, Arsen Lüpen, hırsız polis hikâyeleri mi?

KARİKATÜR

Bay — Vah karıcığım vah, bu saate kadar bekledin ha... Ne zahmet, yarın akşam yirmi yerine kırk tane vururdun!..

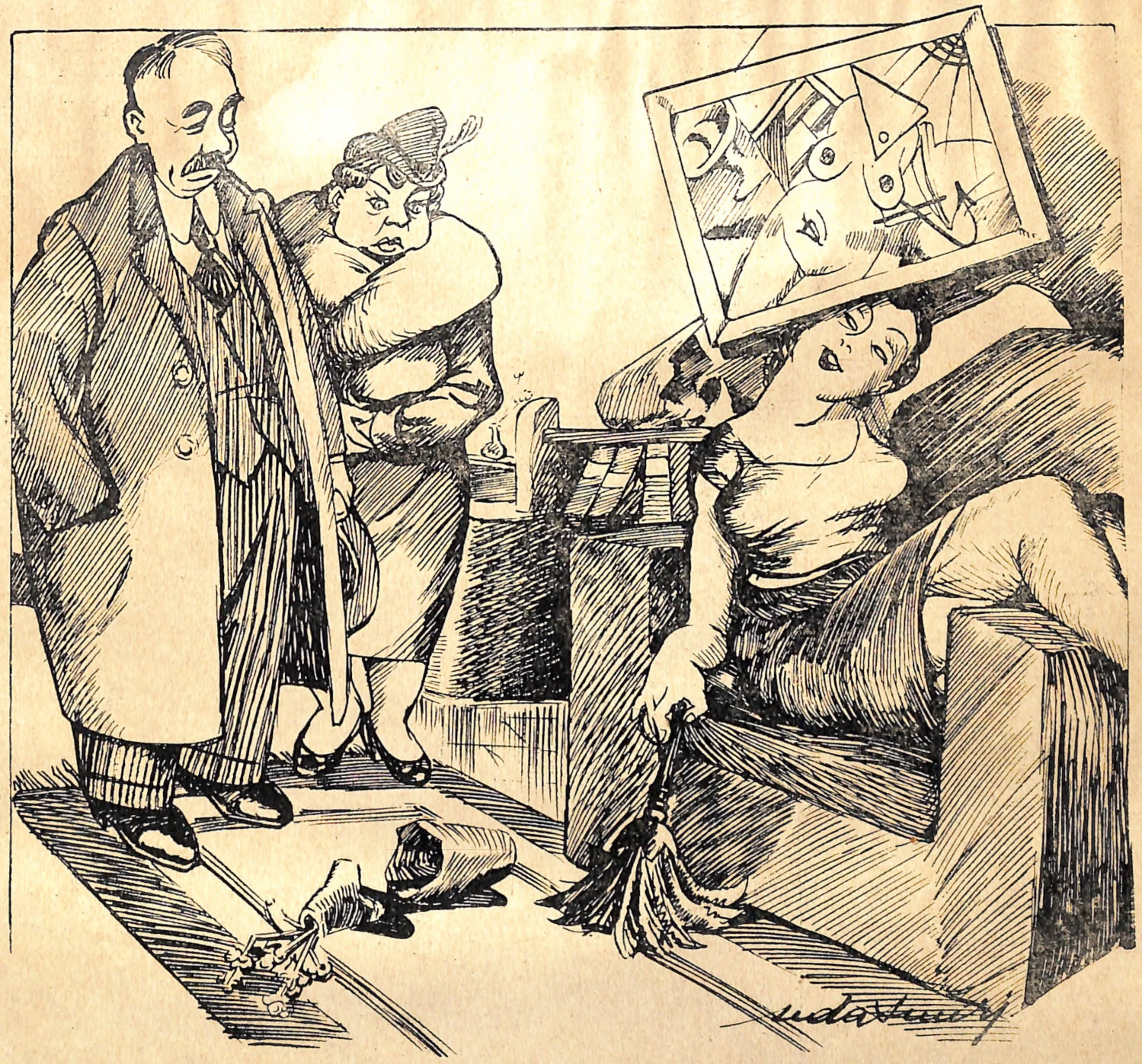

— Aman kocacığım, kızın başına gelen bu facia ne?..
— Kübik sanat karıcığım!..

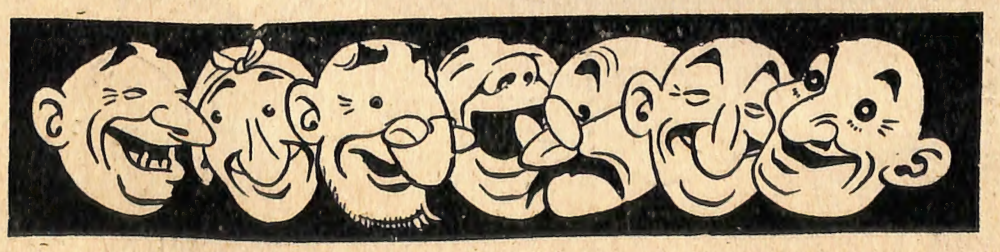

PIRLANTA KAÇAKCISI

Gümrük müdürü yolcu salonunu bekleme salonundan ayıran parmaklığın arkasında kıvırcık kara saçlı, parlak küçük gözlü, kürk mantolu bir genç kadın gördü ve telâş etti.

Memurlara:

— Aman dikkat edin çocuklar, diyordu, meşhur pırlanta kaçakçısı bugün yine Mısırdan geliyor. Bu güzel kadın onun karısıdır. Herhalde telgraf almış olacak. Hepinizi bugün seferber ediyorum. Bütün öteki işlerinizi bırakacak, gözünüzü açacak ve bu hergeleyi bu sefer suç üstü yakalıyacaksınız. Bu hergele âdeta gümrük teşkilâtımızla kurnazlık müsabakasına girmiştir. Bütün tedbirlerimize rağmen her defasında bizi atlatır, Mısırdan getirdiği pırlantaları memlekete sokmıya muvaffak olur.

Bir keresinde kundurasındaki çivileri kuyumcuya oydurarak içine pırlanta yerleştirmenin kolayını bulmuş. Bir defasında pırlantayı takma bir dişin içerisine saklamış. Bunları nereden biliyorsunuz derseniz, herif bizi atlattıktan sonra bana bir mektup yazar. «Sayenizde bu sefer de gümrükten geçtik» der, hilesini uzun uzadıya izah eder ve sonunda: «Allah size uzun ömürler versin. Siz orada bulundukça biz ekmeğimizi çıkarırız» diye beni kudurtur. Fakat bu sefer hergelenin imanını gevretmiye ahdim var. Göreceksiniz ne yapacağım.

Biraz sonra vapur rıhtıma yanaştı ve güvertedeki yolcular arasında meşhur pırlanta kaçakçısının tilkiye benziyen uzun, sinsi çehresi de görünmüştü. Elinde ufak bir el çantasından, yakasında bir çiçekten başka bir şey yoktu.

Yolcu salonuna girince parmaklığın arkasında karısını gördü ve gülerek yanına gitmiye başladı.

Gümrükçüler gövey sadıçı gibi iki tarafından ve arkasından yürüyorlar, yere bir şey atıp atmadığına dikkat ediyorlardı.

Kaçakçı karısına elini uzatmak istediği zaman, gümrük müdürü mâni oldu:

— Hatırınız kalmasın ama buradan çıkıncıya kadar elleriniz serbest değildir, dedi.

Kaçakçı yakasındaki çiçeği çıkararak gümrük müdürüne uzattı:

— O halde bunu siz benim tarafımdan karıma veriniz.

Müdür kurnaz bir tebessümle göz kırptı:

— Emrinizi yaparım, dedi, yalnız muayeneden sonra... Ve çiçeği cebine attı.

Kaçakçı endişe ile kaşlarını çattı ve karısına:

— Uzat yanağını da öpüşelim bari, dedi ve müdürle beraber içerdeki bir odaya yürüdü.

* * *

Müdür bu odada âdeta teşkilât yapmıştı. Memurlar kaçakçıyı soyarak baştan aşağı muayene ettiler. Bir doktor dişlerinden tırnaklarına kadar vücudünün her tarafını muayeneden geçirdi. Yakasında getirdiği çiçekten başlamak üzere kaçakçının elbiseleri, eşyası, bütün dikişlerine kadar arandı, kuduraları parça parça kesilerek her parçası ayrı ayrı bıçaktan, törpüden geçti. Yok yok, yok.

Bu işler bittikten sonra gümrük müdürü kaçakçıya bir şişe uzattı:

— Lûtfen şunu içeceksiniz, dedi, pek iyi bir lezzeti yoktur ama, kusura bakmazsınız artık...

Şişedeki içki Hintyağından başka bir şey değildi. Kaçakçı bunu içtikten sonra yirmi dört saat gümrükte misafir kalacak ve ertesi gece bir doz ihtiyat müshil daha verildikten sonra evine gitmekte serbest olacaktı.

Kaçakçı bütün bu işkencelere sükûn ve tevekkülle katlanıyor:

— Yaptığınız zulümdür ama mademki vazifenizi yapmak iddiasındasınız, katlanacağız, diyordu.

* * *

— **Avrupa, bizim mahdumu adamakıllı değiştirdi..**
— **Desene âdeta tanınmaz hale geldi...**
— **Hayır, biz onu tanıyoruz amma, o bizi tanımıyor!...**

Ertesi akşam gümrük müdürü onu selâmetlerken kurnaz bir gülümseme:

— Üzülmeyin ne yapalım... Bir defacık da siz atlamış olun, diyordu.

Ertesi akşam müdür şöyle bir mektup aldı: «Sayenizde bu sefer de pırlantamızı gümrükten geçirdik. Pırlanta bu defa ağzımın içinde idi. Öpüşme esnasında karımın ağzına intikal etti. Allah size uzun ömürler versin. Siz orada bulundukça biz ekmeğimizi çıkarırız.»

Boncuk

İMKÂNI YOK:

İki ahbap konuşuyorlardı. Birisi:

— Ben çalışırken şarkı söylemiye bayılırım, dedi, şarkı tutturursam az yoruluyorum.

Öteki teessüfle cevap verdi:

— Ben de öyleyim ama, ne çare ki, çalışırken şarkı söylemiye imkân yok.

— Neden?

— Saksafoncuyum!

BEN HANGİSİYİM..

Bilmem gazetelerde okudunuz mu? Meşhur sanatkâr Bayan Safiyenin sahteleri, benzerleri, çeşitleri türemiş. Her tarafı bir Safiye bolluğudur kaplamış, eskisi, yenisi, turfandası, bayatı, sarısı, kırmızısı, mayhoşu, şehlâsı, uzunu, kısası, şişmanı, zayıfı peydahlanmış.

Bu tümen tümen Safiyeler bir taraftan turnelere çıkıyorlar, bir taraftan plâk dolduruyorlar, bir taraftan filimlerin Türkçe konuşulanlarına şarkı okuyorlarmış.

Piyasa bir hengâme olmuş, arayerde eski, bizim bildiğimiz meşhur Safiye ne yapacağını şaşırmış, bizzat kendisini sahtesinden, uydurmasından, ayıklamak için paçalarını sıvamış, mahkemeye başvuruyormuş.

Bu havadis duyulur da, durulur mu? Sevimli sanatkârımızın evine telefon ettim.

Yabancı bir ses:

— Allo, allo, dedi, kimi istiyorsunuz?

— Bayan Safiyeyi istiyorum.

— Hangi bayan Safiyeyi istiyorsunuz?

— Hangisi var mı yahu, sahici Bayan Safiyeyi istiyorum.

— Ya, affedersiniz, her saat sekiz, on kişi sahtelerini soruyor da... Bizim Bayan mahkemeye gitti. Dava açıyor. İsterseniz Ceza mahkemelerinin önünde bir dolaşın raslarsınız.

Ceza mahkemelerinin önünde sahici Bayan Safiyeyi elimle koymuş gibi buldum:

— Yahu, nedir bu başınıza gelen? Jilet bıçağı, öksürük ilâcı, İngiliz kumaşı, astragan kürk gibi sahteniz, taklidiniz, benzerleriniz zuhur etmiş.

Sevimli sanatkârımız:

— Sormayın, dedi, sinirden, asabiyetten deli olacağım. Evimde bile rahatım, huzurum kaçtı.

— Sahi, size telefon ettim, evdekiler sıkı sıkıya «Hangi Safiyeyi arıyorsunuz, bir yanlışlık olmasın» dediler. Şaştım ne de olsa böylesine alışmamışız.

Kendi derdi arasında güldü:

— İlâhi Kulak misafiri, dedi, ne de üst perdeden atarsın, böylesine neden alışmıyor muşsun? Beş tane Romeo Jülyet tercemesinden birkaçı sahte, taklit değil mi? Bu çığırı üstüste çıkarılan terceme kitaplar açmadılar mı, yani onların da tesiri olmadı mı?

Önüme bakarak sustum. Safiye:

— Evimde rahat ve huzurum kalmadı, diye sadede girdi, zır telefon çalınıyor.

— Allo, allo... Safiye kızım sen misin?

— Benim efendim, kimsiniz?

— Ben bir şarkı meraklısıyım. Geçen akşam filânca gazinoda seni dinledim. Sesin boğuk boğuk çıkıyordu. Merak ettim. Yoksa hasta hasta okumıya mı başladın? Patronlar seni artık bu derece istismara mı başladılar?

— Hayır efendim, bendeniz o gazinoya ayak atmış değilim.

Ve sonra uzun uzun izahat. On dakika sonra bir telefon daha:

— Allo, Bayan Safiye siz misiniz?

— Evet.

— Geçen akşam filân yerdeki salonda sizi alkışlıyanlar arasında idim. Ben aslen dışarlıklıyım, İstanbula berayi ticaret geldim. Hemşeriler sizin esmer olduğunuzu söylediler. Halbuki sarışın, çam yarması gibi imişsiniz. Demek namertler iftira etmişler. Anlı şanlı, alımlı çalımlı, teleme peyniri gibi yüz elli okkalık Safiyeye dilleri nasıl vardı da esmer dediler, şaşırdım.

Benim yerimde olsanız buna ne cevap verirsiniz?

Geçenlerde bizim gazinoda okuyordum. İki ahbap şöyle konuşulduğunu kulaklarile duymuşlar.

— Vah, vah, yine aldandık. Bu da hakikîsi değil galiba?

BİRÇOK YERLERİ SU BASMIŞ:

— Sizin Adayı da su bastı mı?..

Adalı — Yok birader, nerde bizde o talih!..

— Yok canım, garson namusuna yemin etti, mal sahibi şerefine söz verdi:

— Sen bakma, hani Sarı kordelâ şarkısını ne demiye söylemiyor? O şarkı yok mu? Safiyenin sahtesini hakikisinden şıp diye ayırt ediyormuş.

İşin sade bu cihetleri olsa, yine de gam yemiyeceğim, taliime küsüp oturacağım. Gel gelelim, bizim ekmek parası da tehlikeye girdi.

Piyasada Safiye bollaşınca patronlar toplandılar. Yazlık bahçeleri müştereken tutuyorlar. Bütün çalgıcılara, şarkıcılara dirsek çevirmiye kalktılar. Öyle ya, bahçeleri, bostanları kiralayıp hakikî sanatkârlara meydan bırakmazlarsa değme keyfine. Safiyenin taklidi ibadullah, Münir Nurettinin benzerleri, Bimenin emsalleri, tanburî Salâhattinin çeşitleri, kemanî Necatinin nevileri de türer, beher gazinoda çifter çifter Münir Nurettin, yarımşar düzine Safiye, birkaç tane Bimen icrayi ahenge başlar.

İşte bundan korkmıya başladım. Hakkımı adalet kapısında çatır çatır istiyeceğim. Şöhretimi müdafaa edeceğim. Hakkım yok mu?

Konuşmamıza kulak veren ihtiyar bir zat:

— Yerden göğe kadar hakkın var kızım, dedi, geçen akşam bir saz dinliyeyim dedim, karşılıklı iki gazinonun ikisinde de Safiye ilânını görmiyeyim mi? Bu ne iştir fesubhanallah diyerek sağ kapıdaki adamlara sordum:

— Siz karşıdaki ilânlara kulak asmayın, asıl Safiye bizde. Hem bizim gazinoda fazla olarak bir de erkek Safiye var. Ne de olsa sesin kıyağı erkek sesidir. Horozla tavuğu bir kere düşünün de, erkek Safiyeden şaşmayın, demesinler mi? Kulak misafiri

KÖPRÜ ÜSTÜNDEN BİR KUŞ BAKIŞI:

— İki saattir bakıyorum, herif bir tek balık tuttu... Dünya yüzünde böyle vaktini boşuna geçiren ne işsizler var!..

İKİ ŞÜPHECİ ARASINDA:

Felsefede şüphecilik diye bir rezalet vardır. «Ben var mıyım, yok muyum?» Diye başlar da divaneliğe kadar gider. İşte bu felsefeye kapılmış bir budala bir akıllı ile konuşuyordu.

Dedi ki:

— Bana itimat edin azizim, dedi, dâhîler her şeyden şüphe edenlerdir. Muayyen bir kanaate gelenler, muayyen bir fikre inananlar aptaldırlar. Emin olmak budalalıktır.

Akıllı zat gülerek sordu:

— Bu fikrin doğruluğuna emin misin?

— Tabiî eminim,

Takasa takas;

Küçük Acar, ciddi bir tavırla babasına yaklaştı:

— Baba, dedi, evlenmiye karar verdim.

Babası on yaşındaki oğluna hayretle bakarak sordu:

— Evlenmek mi? Söyle bakalım kimi alacaksın?

— Baba annemi?

— Ben annemi sana verir miyim sanıyorsun!

— Neden vermiyecekmişsin? Sen benim annemi aldın diye ben bir şey söylüyor muyum?

Kitap değil o

Nurullah Ataç kitaba çok meraklıdır. Kıymetli bir kütüphanesi ve çok nefis kitapları vardır. Geçenlerde bir ahbabını ziyarete gitti. Ahbabının evinde garip bir şey gördü. Odada mükemmel bir kütüphane vardı. Fakat bomboştu. Sade bir köşesinde küçük, ince bir cilt duruyordu. Nurullah Ataç meraklanarak sordu:

— Bukadar büyük bir kütüphanede neden bir tek kitap var?.

Arkadaşı içini çekerek cevap verdi:

— O kitap değil, ahbaplara okumak için verdiğim kitapların kataloğu.

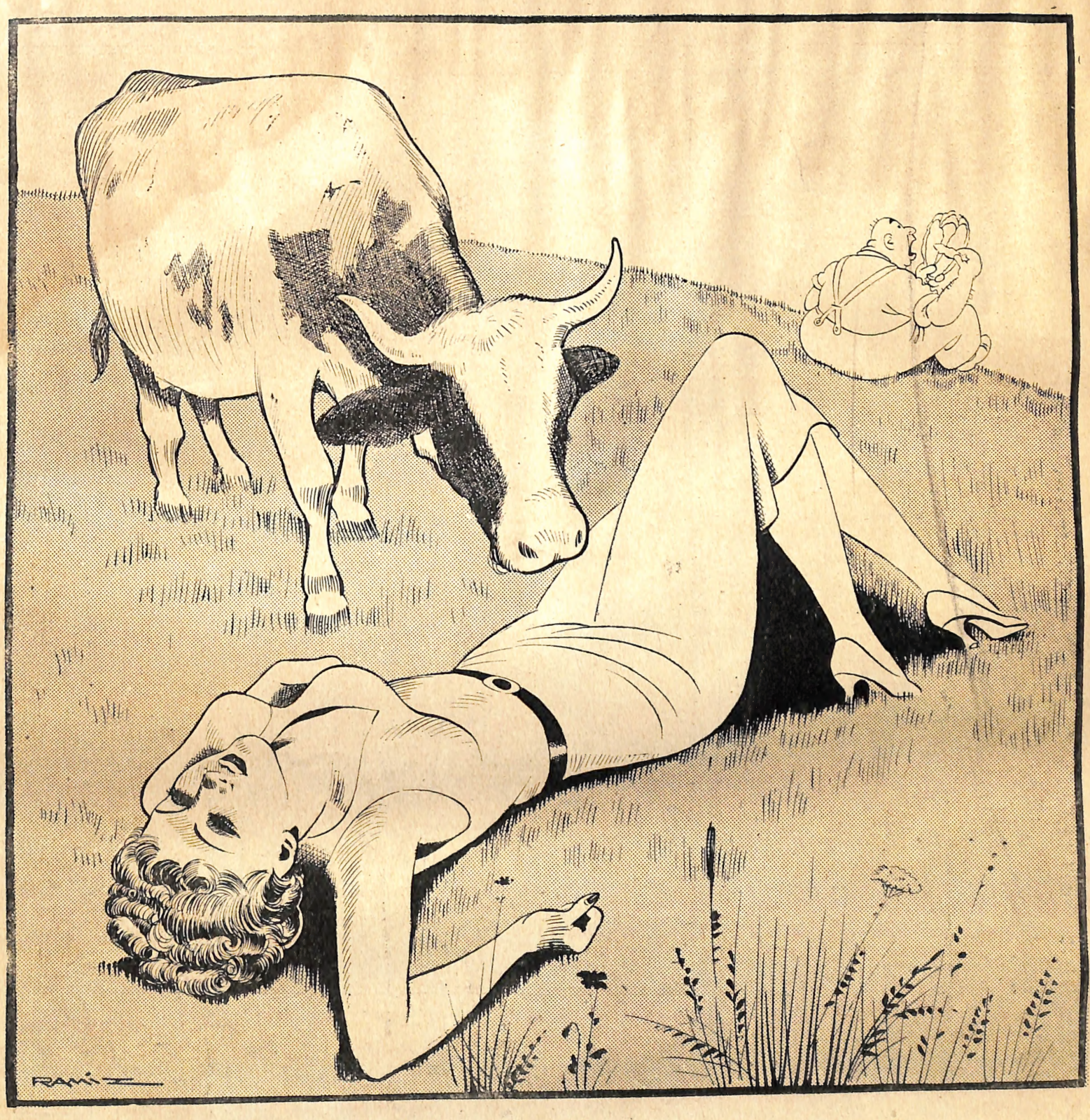

Bayan — Aman bay, şu yeşillikleri benim yanımda haşır huşur yeme sinirleniyorum diye sana bin defa söylemedim mi?..

Boş bulunmuş..

Sokakta karşılaştılar, sarmaş dolaş oldular. Uzun boylusu:

— Ah kardeşim ah, dedi, on senedir görüşemedik, evlendiğini duydum, doğru mu?

Kısa boylusu içini çekerek cevap verdi:

— Doğru değildi ama boş bulunup, öyle bir halt ediverdik.

AKŞAMCI

Omuzdaş!.. Kasketi yatır kaşına,
Vaktidir, gel artık tezgâh başına!..
Ölürsen yazsınlar mezar taşına:
Ecel döşeğinde ölmüştü Fitil,
Bu ihvan mahşere gitti kör kandil!..

★

Hocalar: Haramdır!.. Desin boyuna,
Sen helâl lekesi katma huyuna!..
Hacı da düşkündür imam suyuna;
Canına can katsın rakı buz gibi,
Yerlerde kırılsın kadeh tuz gibi!..

★

Şu fâni dünyanın var mı değeri,
Kuyruğu titreten dönmüyor geri!..
Rakıdır insanın canı, ciğeri;
Binlikle içiyor, herkes gayrette,
Diyorlar: Meyhane yokmuş ahrette!..

★

Hey, anam!.. Kendini verme tasaya,
Mezeler hazırdır, geç şu masaya!..
Zenginler parayı yıgsın kasaya;
Sen buzlu rakıyı gövdeye indir,
Kafayı tütsüle; dünya senindir!..

Necdet Rüştü

ÇIPLAK BACAK MODASI BAŞLADI:

— Hey gidi hey, burası eskiden At meydanı idi, şimdi galiba Et meydanı oldu!..

KIRIK SAZLA

İnsan boğazlamadır bugünün felsefesi,
Birbirine girdiler Hâmı, Sâmı, Yafesi,

Ölülerin kanile besleniyor diriler,
Galibe can veriyor mağlûbun son nefesi.

Adalet terazisi kuvvetin elindedir,
Hakka nasıl meyleder artık onun kefesi?

Yamyam musikisile dans etmiye başladık,
İnsan eti doludur medeniyet büfesi!

Kesesi dolgun olan sarayı kümes görür,
Saraydan geniş gelir bize de kuş kafesi.

Trende üçüncünün tahtası neme yetmez?
Diken olup batıyor birinci kadifesi!

İstanbul imarına yakında başlanacak,
Geçsin bayram ertesi, Ramazan arifesi...

Hep engeller yıkıldı, kaldı yalnız ortada,
Şu cami kemerile minare şerefesi!

Kafa, kulak kalmıyor sokakta gürültüden,
Çift tekerlek takınca hamalların küfesi.

Bize ruyada bile göstermez rahat yüzü,
Ne vaktedek sürecek taliin lâtifesi?

Gülün önünde bülbül, çiçeğe karşı arı,
Bence budur cihanda şairin vazifesi!

Bir irat getirmiyen malımız, mülkümüz var:
Bizdedir, Çamdeviren, şiirlerin enfesi!..

Çamdeviren

— Bayan köpek verelim...
— Lüzum yok evliyim, hırlaşıyoruz!..

SON ÇARE

Zeki Açıkgöz, telefon kapandığı zaman bitkin bir haldeydi.

Yüzü, allak bullak olmuş, Açıkgöz soyadını itirazsız hakkeden gözleri şaşılaşmıştı.

Telefondan öyle bir haber almıştı ki, hem müjde, hem felâket, hem hayat, hem ölüm. Hani meşhur bir mısra vardır:

Görsem seni helâk olurum görmesem helâk,

Der. İşte vaziyet bu hale gelmişti. Bayan Ayten telefon ederek:

— Bu akşam tam fırsattır. Muhakkak gel.

Demişti. Aylardır arkasında dolaştığı nefis Aytenin «Gel» demesi «Müjde» fakat bu davete gidememek «Felâket» ti. Aytenin yanında geçirilecek bir gece «Hayat», bu cici kadını bekletmek, fırsatı kaçırmak «Ölüm» dü.

İstanbulun en güzel kadını sayılan bayan Ayten, dangalak, sersem, fakat domuzuna zengin bir tüccar komisyoncu ile beraber yaşıyordu. Çoluğu çocuğu olmasına rağmen, herif Aytene göz açtırmıyor, gözünden kıskanıyordu. Kadıncağızın telefonda söylediğine bakılırsa, andavallı müstacel bir iş için Ankaraya hareket ediyormuş. Gece gidecek, ertesi günü işini bitirecek bir akşam sonra geri dönecekmiş. Önlerinde bitmez tükenmez bir aşk gecesi açılıyormuş.

Zeki, Aytenin telefondaki heyecanını, sesindeki sıcak daveti düşündükçe şakaklarını uğuşturuyor;

— Deli olacağım, deli olacağım! diye homurdanıyordu. Âdeta çıldıracağım, karıyı nasıl atlatmalı. Hastalandım hastaneye düştüm desem.. Yutmuyor. Geçenlerde nasıl yaptı, yutmaz mendebur. Ne halt edeyim yarabbi?

Hakikat geçenlerde yine böyle bir müstacel hesap çıkmıştı da Zeki şaşkınlıkla bir hastalık yalanı uydurmuş, ânî bir anjin döpuatrin aksesi ile ahbap doktorlardan birinin hususî hastanesine yat-

mıya kalkmış, fakat vak'ayı haber alan karısı küçük bir çanta ile hastaneye damlamıştı. Ne doktorun yasağı, ne de Zekinin ısrarı ufak tefek fakat şirret bir kadın olan bayan Süzanı geriye göndereememiş, kadıncağız hastalıktan değil, hiddetinden inim inim inliyen kocasının karyolasına karşı bir divanda sabahlamıştı.

Zeki o menhus geceden sonra yüzüne bakmıyan Belmayı düşündükçe çıldıracak gibi oluyor, işi iyi idare etmezse Aytenin de Belma gibi uçup gideceğini kestiriyordu.

* * *

Zeki eve yorgun bir halde girdi. Bayan Süzan kocasının akşam üstleri traş olduğunu hiç görmediğinden yüzündeki parlaklığı beniz solgunluğuna verdi. Zaten Zeki suratını kabil olduğu kadar asıyordu:

— Çok fenayım karıcığım, dedi, sabahtan akşama kadar koştum, yoruldum. Bir banyo yapsam, bir çamaşır değiştirsem de şezlonğa uzansam. İnşallah kimseler de gelmez, kafamı dinlerim.

— Hayır kimse gelmiyecek ama biz Ziya beylere gidecektik.

— Vazgeçelim bu akşam, yorğunum çok, erken yatacağım.

— Sakın hasta falan olma... Bir kinin getireyim mi?

Zeki Açıkgöz, karısının şüphelenmiye başladığı zaman böyle konuştuğunu biliyordu.

— Hay hay, diye tasdik etti. İyi hatırlattın, getir şurdan bir kinin.

Kinini yuttu. Mükemmel bir banyo yaptı. Temiz çamaşır giydi. Bayan Süzan kulağı kirişte zahirî bir sükûnetle dolaşıyordu. Kocasının halinden bir şeyler sezinlemişti.

Kendi kendine şöyle söylendi:

— «Mühim iş çıktı», diye ortağından telgraf gelirse kıyametleri koparırım, «Zeki bey sizi Yeşilaydan çağırıyorlar» diye hademe gelirse namusunu yıkar eline veririm. Artık numarası kalmadı ama, bu akşam hakikaten hastaya da benziyor.

Yemekten sonra yatağa girinciye kadar bayan Süzanın beklediği fena haberlerden hiç biri gelmedi. Saat dokuza doğru ışıkları söndürüp yattılar.

* * *

Bayan Süzan kocasını iyiden iyiye merak ettiği için uyuyamamıştı. Zekinin derin nefesler alarak çoktan daldığını hastalığına vererek düşünürken birden-bire irkildi. Yandaki odada bir ayak sesi vardı. Bayan Süzan kocasına karşı cebbar kadınlardandı ama, hırsızdan, fareden, cinden, periden pek korkardı.

— Zeki, diye kısık kısık seslendi, Zeki, Zeki.

Zeki birdenbire uyanıp sordu:

— Ne var Süzan, ne oluyorsun?

— Aman sus kocacığım, içerde hırsız var.

— Yok canım.

— Dinle...

Karanlığı dinlediler. Süzan haklı idi. İçerde hışır hışır ayak sesleri dolaşıyordu. Zeki yavaşça komodinin gözünü çekti tabancasını aldı. Ayaklarının ucuna basarak ara kapıya yaklaştı. Ve birdenbire elektriği yakarak:

— Davranma, diye haykırdı, davranma tepelerim.

Korkak bir ses:

— Teslim oluyorum ağabeyciğim, diye titredi, kıyma bana..

Süzan kocasından cesaret alarak yarı doğrulmuştu. Zeki karısına:

— Korkma sevgilim, dedi, gel şu tabancayı tut. Ben giyinip şu rezili karakola teslim edeyim.

Süzan tabancayı hâlâ titriyen hırsıza doğru dimdik tuttu. Zeki Açıkgöz giyinde ve tekrar tabancayı eline alarak hırsıza:

— Haydi düş önüme, dedi, karakolda hesaplaşırız.

Süzan kocasının arkasından kapıyı üstüste sürmeledikten sonra:

— Aman çabuk gel Zeki, diye de rica etti ve yorganı kafasına çekerek yattı..

Hırsız önde, Zeki arkada köşeyi döndüler ve döner dönmez Zeki tabancasını cebine koyarak hırsızın koluna girdi:

— Hay Allah senden razı olsun Selâmet, dedi, açık bıraktığım pencereyi bulamıyacaksın, yahut da içeri girerken işgüzar bekçiye raslıyacaksın diye bir korktum ki... Şimdilik bana müsaade... Bir taksiye atlamalıyım. Haydi gel, Beyoğluna çıkacaksan seni bırakıvereyim aziz kardeşim...

İspinoz

Şoför — Vay canına ne zengin adamlarmış, kır gazinosunda sarhoş olabildiler!...

Biletsiz yolculuk

Pendikteki evine gidiyordu. Üstünde parası olmadığı için bilet alamamıştı.

Tren Haydarpaşadan kalktıktan sonra biletini istemiye gelen memura halini anlattı. Biletçi kızdı ve onu Kızıltoprak istasyonunda, kuyruk sokumuna bir tekme vurarak aşağı attı.

Bu, onun Kızıltopraktan Pendiğe yaya gitmesi için bir sebep değildi. Binaenaleyh tekrar başka bir vagona bindi ve Feneryolu istasyonunda ayni istiskal ile dışarı atıldı.

Tren Erenköyden Suadiyeye doğru olanca hızile gidiyordu. Biletçi biletsiz müşteriyi yine karşısında görünce:

— Be adam, seninle ne yapacağız? dedi.

O, filozof bir tavırla cevap verdi:

— İnşallah kuyruk sokumum kırılmazsa Pendiğe kadar beraber yol arkadaşlığı yapacağız.

NİÇİN KORKARMIŞ:

— Ben on üç rakamından korkarım, uğursuzdur, dedi.

— Denedin mi? Diye sordular.

— Evet, bakın anlatayım, diye başladı. Bir tarihte iftara davet edilmiştik, sofrada tamam on üç kişi olmasın mı? Tabiî on üç de tabak koyuldu. Ben muhakkak bir felâket olacak diyordum. Hakikaten de oldu. Aramızda yetmişlik bir zat vardı, sizlere ömür vefat etmez mi?

Merakla sordular:

— O gece mi öldü, ertesi günü mü?

— Yok canım, tamam 13 sene sonra öldü. O zaman bu zamandır 13 rakamından korkarım.

Rahat ev

Her akşam gece yarısından iki saat sonra evine gelir, tak tak kapıyı çalarak mahalleyi ayağa kaldırırdı.

Karısının, hasta olan babasını ziyaret için bir kaç haftalığına başka yere gitmesi lâzım gelmişti. Mahalleli artık kapının çalındığını işitmedi ve hayrete düştü:

Bir gün komşularından biri kapıda ona rastladı:

— Hamfendi burada iken ikiden evvel eve gelmezdiniz, dedi. O gittikten sonra büsbütün eve uğramaz oldunuz galiba?

O cevap verdi:

— Bilâkis, ortalık kararmadan eve dönüyorum. Bayan yokken insanın evinden rahat yer olur mu?

BÜYÜK İKRAMİYE;

Bir dost ziyafetine giden karı koca arasında:

— Bugün piyangodan bize iki yüz bin lira çıktığını söyliyecek miyiz?

— Saklarsak ayıp olur... Söylemeli tabiî... Fakat aman ihtiyatlı hareket et, yavaş yavaş haber ver. Geçtim dostlardan birinin yüreğine iner de gecemiz zehir olur.

MÜHİM SEBEP:

Kadın kendisinden sadaka istiyen adamın leş gibi rakı koktuğunu duyunca şaşırdı. Hiddetle sordu:

— Hem dileniyorsun, hem de sarhoş gezmiye utanmıyor musun?

Dilenci edibane cevap verdi:

— Hayır, çünkü sarhoş olmasam dilenmeyi göze alamıyorum.

Sıpa ihtiyarlayınca

Bir çay ziyafetinde idik. Yaşlı bir bayan bir aralık bir opera parçası okumak istedi ve genç bir muzisyeni piyanoya geçirerek terennüme başladı.

Kalın, dik bir sesi vardı. Fazla olarak da bu ses bir türlü piyanoya uyamıyordu. Bayan zengin ve hatırlı bir adamın karısı olduğu için hepimiz bilmecburiye alkışlıyorduk fakat o hain de bunları sahi sanarak terennüme devam ediyordu.

Şan bittiği zaman bizde de sabır ve takat tükenmiş bulunuyordu. Yanımda oturan bir bildik yavaşça:

— Kadının sesi sıpa sesi gibi, dedi.

Önümüzde oturan bir bayan bunu işitmişti. Başını çevirdi, gülümseyerek:

— Fazla iltifat ediyorsunuz, dedi, o yaşta sıpa olur mu?

KAYBEDEN EDENE:

İki genç kadın konuşuyorlardı. Sarışını:

— Kardeşim, dedi, şu erkekler bazan ne salak oluyorlar. Geçen gün Firkati bey beni at üstünde gördü, az daha aklını kaybediyordu.

Esmeri ayni suretle cevap verdi:

— Haklısın. Hepsi böyle, Servet bey de beni otomobilde gördü, az daha bir bacağını kaybedecekti.

MERAKA LÜZUM YOK:

Yola çıktıktan sonra hava bozmak istidadını gösterdi. Bayan telâşlanarak kaptana yanaştı:

— Affedersiniz bay süvari, diye sordu, deniz tutunca ne yapacağımı söyler misiniz?

Süvari gülerek cevap verdi:

— Merak etmeyin bayanım, o zaman ne yapacağını mideniz sizden iyi bilir

Papağan

TARİHTEN ÇİZGİLER:

İstanbul sokaklarında aç köpeklerin simitçiye hücumu!..

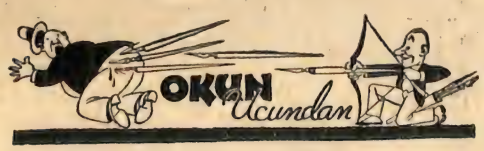

Yahudiler, dünyanın en çabuk kandıran ve en çabuk aldatan bir milletidir. Bir tecrübe ediniz!

★

Bilmem hiç tecrübe ettiniz mi? Yağmur altında ıslanmak bütün kederleri unuttururmuş.

★

Siyah renk aldatıcıdır. Pisliği göstermez. Güzel bir kadının siyah saçları, kapkara gözleri de öyle değil midir?

★

Hayatta üç şey, en güzel şeydir:

1 — Hâdiseleri gülerek karşılamak,

2 — Hiç bir şeye inanmamak,

3 — Ne olursa olsun, hiç bir şeyin üstüne fazla düşmemek.

★

Paranın muvaffakıyetle başarabildiği tek şey vardır: Sahibini oyalamak. İnanımız ki, bu böyledir. Zenginlere dikkat ediniz: Herhangi bir işte yalnız paralarına güvenirler.

★

Koklamak denilen sırra ermemiş olanlar, çiçekleri çabuk soldururlar.

★

Herkes kendi evinde padişahtır. Eğer evlenmediyse.

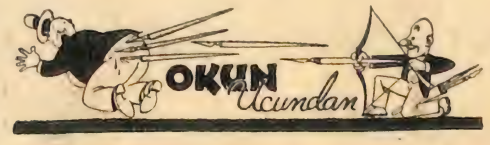

Bu devirde en çabuk unutulan şey, aşk ıztırabıdır. En müdhişi bile sabahtan öğleye kadar devam ediyor.

★

Bu devirde hiç bilinmiyen şey de «iyilik» dir. Bunu bilenimiz varsa el kaldırsın.

★

Güzel kuş, tüyü güzel olan kuştur. Bu sözün ucu Nasrettin hocanın «Ye kürküm ye» hikâyesine kadar uzanabilir.

★

AŞK MODASI

ROMAN

Yazan: Ta.Ka.

— 3 —

Elbiseler, gezmeler de ona göre idi. Viyanadan kostüm, Paristen truvakar, Rusyadan kürk getirtiliyor, Amerikaya çatır çutur, hususî otomobil, gramofonlu radyo ısmarlanıyordu.

Ahmet Süleyman çok ciddi bir delikanlı idi. Pek göstermezdi ama, keskin bir zekâsı, güzel bir yüzü, kendine mahsus bir dünya görüşü vardı. Hoppalıktan haz etmez, ciddiyete bayılır, hele izzeti nefsini sonuna kadar her ne bahasına olursa olsun müdafaa ederdi.

Semiha da çok güzel bir kadındı. Bir kalabalık yerde konuştuğu zaman zeki zannedilecek kadar güzeldi.

İlk seneler iyi geçti. Zira Ayşe hanım daha vefat etmemişti. Semiha bol parayı bulunca büsbütün azacak, kırmadığı ceviz bırakmıyacak tiynette idi ama. Ayşe hanım böyle işlere yanaşmıyordu.

İnsan idare etmenin dul kaldığındanberi ustası olmuş, koca Ahmet Süleymanı en uçarı çağlarında ne kahveye, ne de meyhaneye bırakmamıştı. Binaenaleyh Semihanın densizliklerini ört bas etmek ona çocuk oyuncağı gibi geldi.

Bu iş için zerre kadar şiddet kullanmadı. Pakize hanımın en zayıf damarına basarak onu kendisine âdeta bir centilmen anlaşma - bu da ne kepaze lâf - müttefiki yaptı. Semihanın Avrupa seyahati diye tutturduğu günlerde idi. Ayşe hanım, Pakize hanıma:

— Kardeşim, dedi, Avrupaya gitmek. hem işsizlerin, hem de sonradan görmüşlerin harcı. Halbuki sizin aileniz asîl bir sülâle. Böyle dünkü zıpçıktıların heveslendikleri işi yapmak bize yaraşmaz. Zaten Ahmedin işi de fazla olmasa neysene? Ben Semiha hanım kızıma gitmesin demiyorum, usul, erkân kollıyalım, şanımıza lâyık surette hareket edelim, diyorum. Siz ne de olsa annesisiniz, kızım üzülür diye korkarsınız. Fakat çocukların her sözüne bakmamalı. Rahmetli paşa hazretlerinin ruhunu muazzep etmiyelim.

İşte böyle başlıyarak her şeyi düzeltiyordu. Ahmet Süleyman asude bir aile yuvasında, güzel karısile pek bahtiyar yaşıyordu.

Fakat Ayşe hanım kısa bir hastalıktan sonra vefat edince, iş değişti. Pakize hanımın üstüne de heyheyler gelivermişti. O kızından daha beter olmuş, şu ölümlü dünyadan kâm almak için Semihanın en mânasız arzularını körüklemiye başlamıştı.

Bunda rahmetli Ayşe hanımın da bilmeden kırdığı büyük potun tesiri çoktu. Zira Pakize hanım, merhumenin Semihayı idare etmek için sarfettiği bütün martavalları ciddiye almış, bunlara topyekûn inanmıştı. Okadar ki, gitgide Ahmet Süleymanı âdeta arkadan arkaya istihkara başlamıştı. Önüne gelene:

— Oyle ya, diyordu, bulmuş ağızsız dilsiz tazeyi istediği gibi oynuyor, biz asîl insanlarız da derdimizi dört duvarın arasından dışarıya sızdırmıyoruz. Bir dolap dönüyor amma, nasıl döndüğünü rabbim bilir. İçi beni yakar, dışı sizi.

Hep merhum paşanın ruhu muazzep olmasın diye dayanıyoruz.

İlk kavga

Annesinin ölümünden sonra Ahmet Süleymanın evinde ilk pürüz kabul günü meselesinden çıktı. Semiha bir akşam:

— Baksana Ahmet, dedi, ben kabul günü yapacağım!

— O da nedir?

Ana kız, «Ne cahil, ne görgüsüz adam» der gibi bakıştılar.

— Ne olacak, herkes yapıyor. Muayyen bir günde ahbaplarımı çağıracağım.

— Hay hay karıcığım, bundan bana ne?

Ana, kız ayni mânada bir daha göz göze geldiler.

— Rica ederim Ahmet, alay mı ediyorsun?

— Rica ederim Semiha, alayı nereden çıkardın.

— Sana şunun için soruyorum ki, hangi gün meşgul değilsen o günü tayin edeceğim.

— Benim boş günüm yok ya, farzedelim ki bulduk. Benim günlerimle senin kabul günlerinin arasındaki münasebeti anlıyamadım?

— Allah, Allah, tabiî sen de bulunacaksın.

— Benim kadınların arasında ne işim var yahu!

— Bir kere «Yahu» deme, bu âdî kelime sinirime dokunuyor. Sonra kabul günlerine sade kadınlar gelmez ki..

— Ya kimler de gelir?

— Erkekler de gelir.

— Öyle saçma şey olmaz Semiha!

— Asıl saçma şeyi sen söylüyorsun. Kabul günlerinde dans edilir, briç, poker oynanır, evin beyi de bulunmalıdır.

— Ben ne öyle kabul gününe giderim, ne de evimde öyle kabul günleri isterim.

Ahmet Süleyman o akşam okuduğu kitabı şiddetle kapatarak kat'î adımlarla yatmıya gitti. Fakat Semiha üç gece sırtsırta sabahlara kadar için için hıçkırınca dayanamadı. Bir hafta sonra kabul günleri başlamış, ahali Ahmet Süleymanın bisküvisini, pastasını yeyip gönül eğlendirmek, adam çekiştirmek için eve toplanmıya başlamıştı.

O kış, balolarda, klüplerde, düğünlerde, nişanlarda, isim ve kabul günlerinde geçti. Ahmet Süleyman bu toplantıların birçoklarına gidemiyor, karısile kaynanasını gönderiyordu.

Buna rağmen Semihanın en küçük harekâtını gözden kaybetmiyordu. Semiha para bolluğu içinde diğer modern kadınlarla kılık kıyafet müsabakasına girişmişti. Gözü inciler, elmaslar, elbiselerden başka bir şey görmüyor, toplantılarda şıklığından dolayı kazandığı muvaffakıyetleri anlata anlata bitiremiyordu.

Fakat İlkbahar gelince hal birdenbire değişmişti. Bütün tanıdıklarile alâkasını topyekûn kesen Semiha, âdeta başka bir kadın oluverdi. Artık yeni bir hediye, son moda bir kostümle tatmin edilemiyor, sinemalara taşınıyor, bayağı aşk romanları okumıya dalıyordu.

Gözlerine tuhaf bir dalgınlık gelmişti. Arada bir:

— Hayatın iç âlemi, hayal dünyası.

Gibi zevzek lâflar da sarfediyordu.

İyiden iyiye meraklanan Ahmet Süleyman işi tahkik etti. Semihanın içine girdiği yeni muhiti eskisinden daha tehlikeli buldu. Buradaki kadınlar, meteliksizliklerinden dolayı varlıklı hanımlarla şıklık yarışına giremediklerinden

işi hisse, duyguya, hayalâta dökmüşlerdi. Cümlesi mevcut âlemden hariç bir hayal ve aşk âleminin varlığına inanıyorlar, ebedî sevda, asil şövalyelik, büyük kalp hisleri, plâtonik aşk, fevkalbeşer saadet kabilinden yavelerden bahsediliyor, yarım yırtık Fransızcalarla Bodler, Verlen gibi serseri Fransız şairlerinin âsârı ezberleniyor, Oskar Vayd'la Andre Jid gibi dejenere ve ahlâksız heriflerin romanları hatmediliyordu. Bu divanelikler sade kadınların arasında olsa okadar tehlikeli değildi. Fakat işe saçları pis, tırnakları uzun, üstleri başları meyhane meyhane kokan nevzuhur dâhî şairler, boya buldukça sürrealist, kübik resim diye muşamba pisleten zirzop ressam kırıntıları da karışıyordu.

İşte tam bu sırada Ahmet Süleyman ne halt edeceğini düşünp dururken tahrir müdürü hastalanmış, gazetenin işi üstünde kalmıştı. Delikanlı düşünüp ne yapacağını tasarlamak sırasında iken karısı «İlle de sayfiyeye çıkılsın» diye ayak diremişti.

Ahmet Süleyman önce bunu pek beğenmemişti amma, karısile ondan daha beter azğınlaşan kaynanasını yeni muhitten uzaklaştırmak herhalde münasip olacaktı. Yoksa kafası öylesine kızıyordu ki, bir gün evine nasıl sokulduklarını bir türlü akıl edemediği bu serserileri top yekûn kovacak, karısile kapılık, bacalık olacaktı.

Boş bulunup bu edebiyat ve sanat toplantılarından birine iştirak etmişti. Ekserisi paltosuz, pardesüsüz olan ve açlıktan avurtları avurtlarına çöken bu züppe alayının kapıdan girince bir tuhaf boyun kırmaları, sonra pantalonunun yamalı arkasını göstermemek için yanpiri yanpiri kalörifere doğru yürüyerek ellerini bir ısıtmaları vardı ki, âdeta feciydi.

Hepsi de ayni suretle konuşuyorlardı.

— Çalışmak mı? Âdî şey. Sanatkâra yakışmaz.

— Hele para için çalışmak kepazelik. Buna hangi edebiyatçı ruhu dayanır.

— Fırçâ tutan bir el hesap yapmamalıdır. Asaleti kaçar.

Bu züppe sürüsünün arasında sade bir tane ressam, kılık kıyafet itibarile adama benziyordu. Ahmet Süleyman bu uzun boylu biraz budalaca oğlanın hepsine âdeta kumanda ettiğini görünce meraklanmış, karısına bir münasip sırada kim olduğunu sormuştu. Semiha:

— Büyük ressam o Ahmet, diye cevap vermişti, müthiş bir ressam, dâhî bir genç. Öyle de hassas ki, hiç sorma. Pek de zengin. İçlerinde bir onun paraya ihtiyacı yok. Anadoluda çiftlikler, tarlalar, burada apartımanlar, Suadiyede koca villâ. Sanat sanat için diyor da, eserlerini meydana çıkarmıyor. Hani bir çıkarsa Avrupa bile parmak ısırır.

* * *

Ahmet Süleyman, mektep arkadaşı İsmail kalkıp gittikten sonra işte bu budala oğlanı düşünmiye başladı. Acaba karısının yırtınarak Suadiyeye gitmek istemesile bu oğlanın bir münasebeti var mıydı?

Ateş saçağı sarıyor

Dostlarının Ahmet Süleymana karısından bahsetmedikleri kadar vardı.

Semiha hanım nerede ise, mirasyedi ressam Cihat bey de orada hazır ve nazırdı. Denize beraber giriyorlar, mehtaba beraber çıkıyorlar, gece yarılarına kadar gazinoda beraber dans ediyorlardı. Pakize hanım da eski Fransız filimlerinde bol bol görülen mamadadılar gibi iki gencin peşini bırakmıyordu ama, evli bir kadınla bekâr bir delikanlının ikiz kardeşler misali hiç mi hiç ayrılmamaları, Suadiye muhitini çalkalıyacak kadar mühim bir dedikodu mevzuu olmuştu.

Ahmet Süleymanın şüphesi boşuna değildi. Semihanın, evi biribirine katarak Mayıs başlangıcında Suadiyeye taşınmasının yegâne sebebi, Cihadın sayfiyeye çıkmasıydı.

Boylu poslu, oldukça güzel bir delikanlı olan Cihat, orta Anadoluda büyük ve eski bir toprak derebeyinin oğluydu. Küçük yaşta İstanbula gelmiş, bir Fransız mektebinde okumuş, bir aralık Avrupaya gitmişti. Oğlana ne oldu ise işte bu Avrupa seyahatinde oldu. Parisin serseri talebelerine uydu. Kendini Bohem hayatına verdi. Pederi birdenbire ölüp büyük bir servete tek başına varis olunca, serseriliği bir müddet bırakarak memleketine döndü. İşlerini yoluna koydu. Çiftliklerin başına amcasını geçirdi. Ucsuz bucaksız topraklarının bir kısmını ortaklığa, bir kısmını kendisi bilvasıta işletmiye başladı ve İstanbula yerleşti.

İstanbulda sanatkâr geçinen serseri kıtlığına kıran girmedi ya.. Yersiz, yurtsuz bir sürü kılkuyruk bu parası bol, aklı biraz hafif mirasyedinin hemen etrafını çevirdiler.

Cihat saf ve iyi kalbliydi. Fransada hem parasını yiyen, hem de kendisile birteviye alay eden açıkgözlerden bıkmıştı. Buradakiler daha kanaatkâr, daha merhamet ve sadakatle muamele etmesini bilen delikanlılardı. Cümlesi, bir kilo rakı ile bir miktar ekmek alıverdi mi, kulu, kölesi, oluyorlar, sanatını gökyüzüne çıkarıyorlardı:

— Dâhî,
— Eşsiz üstat,
— Mektep sahibi ressam,
— Velinimet.

Diye etekliyorlardı. Sanatın sanat için olduğunu, sanattan şeref, şan, beklenmiyeceğini, sanatı ancak birkaç güzidenin anlıyabileceğini Cihat hep bu kılkuyruklardan öğrendi. Kendini kübik resme ve ömrünü serseriliğe verdi. Bu vaziyet Semihayı tanıyıncıya kadar devam etti.

Filhakika Cihadın içinde yuvarlandığı serserilik hayatında kendisile evlenmek istiyen birkaç serseri kız peydahlanmamış değildi. Fakat sanatkâr geçinen bu züppe kızlardan hiç birisini gözü tutmamıştı.

— Devam edecek —

RENKLİ İlkbahar Sayımız

KARİKATÜR, fevkalâde nefis bir BAHAR sayısı hazırlamaktadır. Bu sayıya ilâve edeceğimiz renkli resimler, kıymetli ressamımız Ramiz'in sanatkâr fırçasile şimdiden büyük bir itina ile hazırlanmaktadır.

Renkli İlkbahar sayımızın sayfalarında bütün renkleri ve güzelliklerile bir bahar neşesi bulacaksınız.

Çok nefis bir şekilde hazırlanmakta olan renkli İlkbahar sayımız pek yakında çıkacaktır.

Dünya Karikatürleri

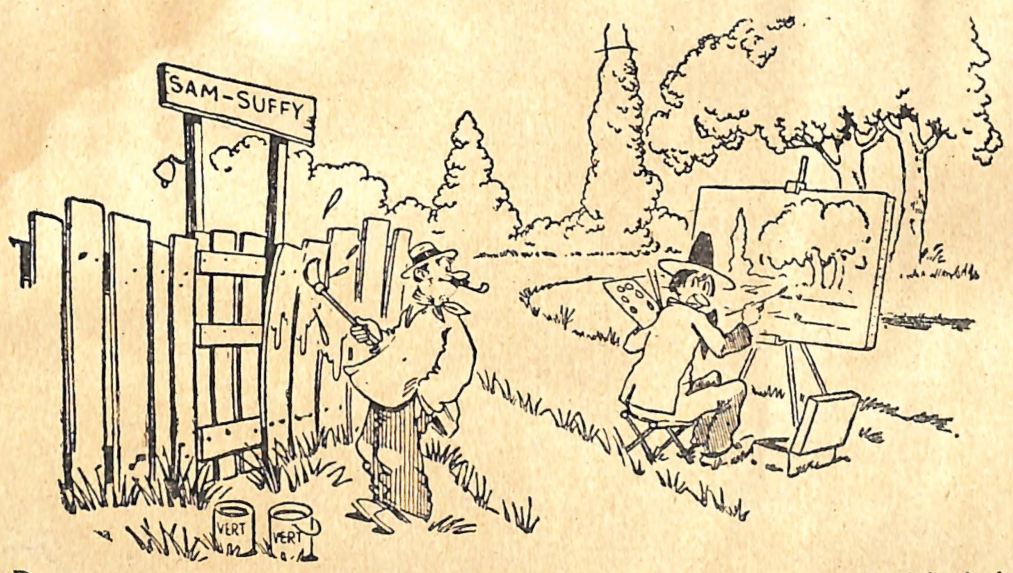

Boyacı — (Ressama) Tabiatı çok severim, Güzel Sanatlara bunun için intisap ettim.

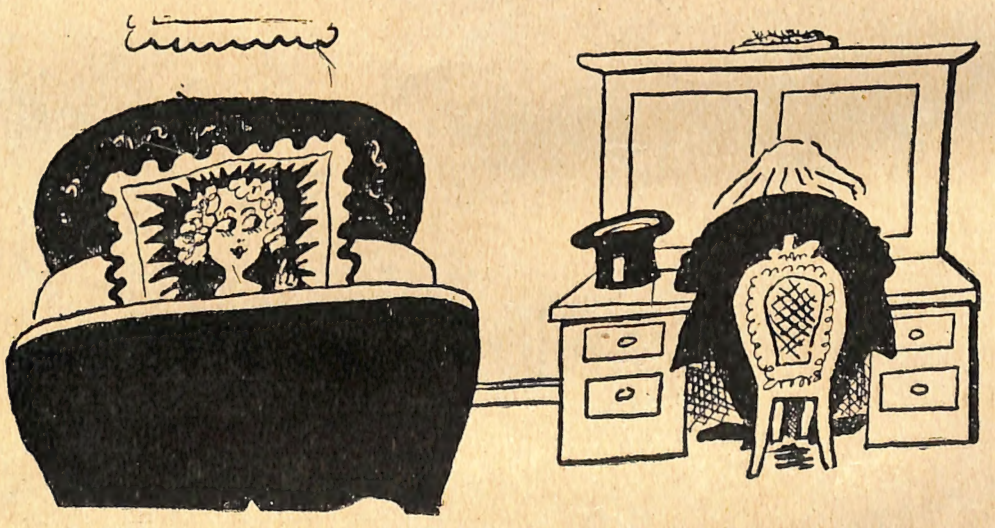

Hasta bayan — (Doktora) Bay doktor, ilâç istemez, kocama göstermek için mevsimlik bir kostüm lâzım diye yazıverin!..

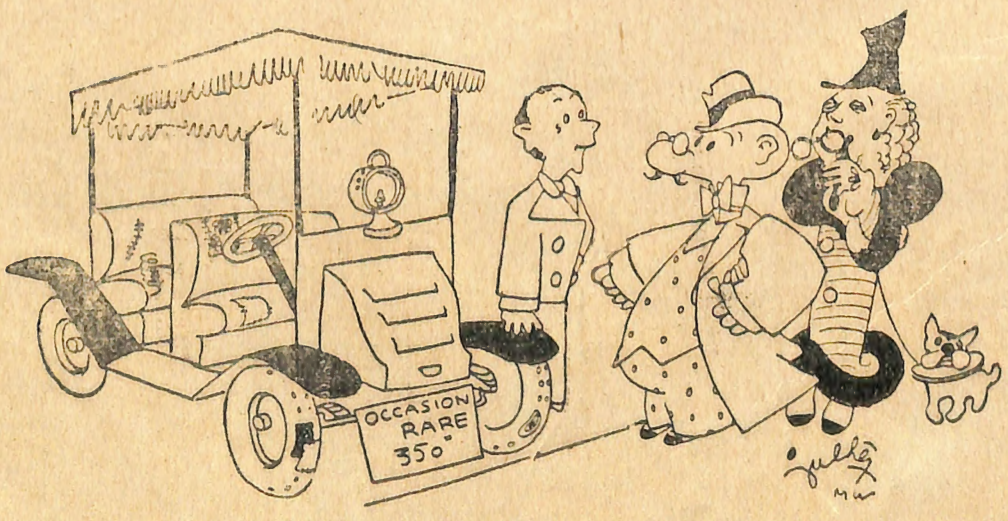

Yeni fakat hasis zengin — Bu otomobili gözüm tuttu. Eski model olmasının zararı yok ama, motörü hiç tamir görmemiş olmalı!..

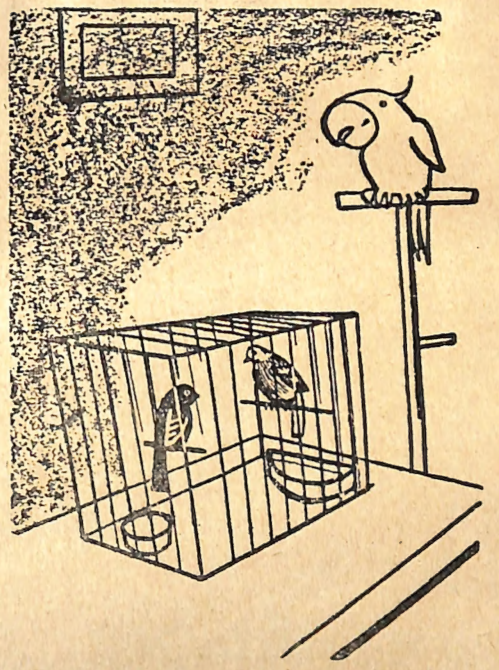

Kafes'ek le

— Bu tünekte oturan acayip mahlûk şarkı söyler mi?
— Hayır. daha kıymetlidir. Küfreder!..

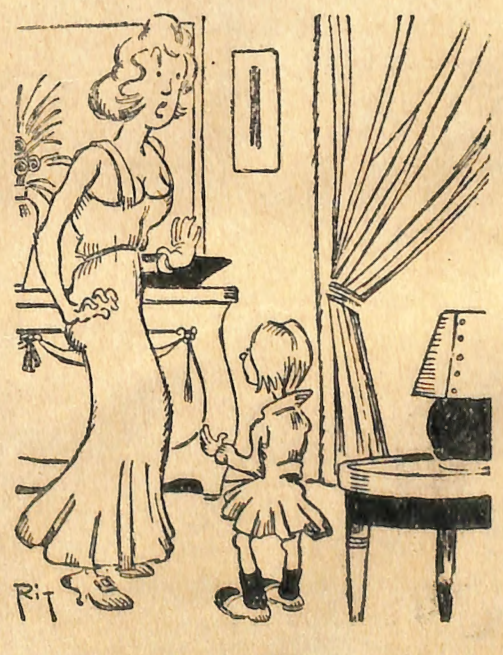

Zamane Çocuğu

— Anne bana on frank versene..
— Ne yapacaksın?
— Komşunun oğlu ile evlenmek oyunu oynıyacağız drahomam olmayınca belki kabul etmez!..

Mafsal Ağrıları

Çok müthiş anlar geçirtir. Fakat bir tek kaşe GRİPİN almakla, bütün şiddetine rağmen romatizma ağrısını çabucak sindirmek kabildir. Çünkü hususî bir tertiple yapılan GRİPİN kaşeleri en muannit ağrıları kısa zamanda geçirir.

Gripin

Hazır gibi imdadınıza yetişir, ağrılarınızı, acılarınızı defeder, İcabında günde üç kaşe alınabilir.

EV DOKTORU

Ehemiyetsiz arızamlar, küçük rahatsızlıklar için hemen telâşlanarak doktora koşmak, saatlerce, bazan günlerce hastalığınızın mahiyetini anlıyamadığınızdan merak içinde kalmak istemiyorsanız, YENİ EV DOKTORU'nu itina ile biriktiriniz. Ailede EV DAKTORU 20 formada tamam olacak bir Tıp Ansiklopedisidir. Onda, mahiyetini, işaretlerini ve sebeplerini öğrenmek istediğiniz her hastalığı hurufu heca sırasile bir dakikada bulacaksınız. YENİ EV DOKTORU sade size hastalığın mahiyeti ve sebeplerini değil, tedavi usul ve çarelerini de açık bir lisanla anlatacaktır. Her aile babası, her anne, YENİ EV DOKTORU'nu vefakâr bir arkadaş, samimi bir kara gün dostu gibi kütüphanesinden ayırmamalıdır. Her forma 10 kuruştur.

Ömer Rıza

DİNLERİN TARİHİ

Fiatı 75 kuruştur. Bütün YEDİGÜN bayilerinde bulunur. (75) kuruşluk posta pulu mukabilinde adresinize de gönderilir. Adres : İstanbul, Ankara caddesi Yedigün.

Atletik hututunuzu muhafaza ediniz

Şişmanlıkla mücadele ediniz ve bunun en iyi çaresi olan SHORT LINIA yı giyiniz. Daimî masajının tesirile yağlı tabakayı giderir. Hususî elâstikî bir trikodan yapılmış olan SHORT LINIA adî bir külot gibi yıkanır.

Fiyatı: 10 liradan itibaren.

Satış yeri yalnız :

J. ROUSSEL

Paris, 166 Bd. Haussmann

İSTANBUL, Beyoğlu

Tünel meydanı 12 No. lu.

Mağazamızı ziyaret ediniz veya 18 No.lu tarifemizi isteyiniz.

MEŞHUR Adamlar Ansiklopedisi

TAMAMLANDI

Dört mükemmel cild teşkil eden bu emsalsiz eser, 1600 sahife, 7500 resim ve tablodan mürekkebdir. Şarkın ve garbın en meşhur simalarının hayat ve eserlerini bu kıymetli Ansiklopedide bulabilirsiniz. Çok sağlam ve nefis bir şekilde ciltlenen bu eserin beher çildi 275 kuruştur. Dört cildi birden almak istiyenlere tekmil eser 10 liraya gönderilir. Posta havalesile 10 lira gönderenlere tam koleksiyonları derhal gönderilir. Kendinizi bu emsalsiz eserden mahrum etmeyiniz.

ADRES :

İstanbulda, Ankara caddesinde (YEDİGÜN) neşriyat direktörlüğü

Tarihten Çizgiler

Geçen yılların en gülünç taraflarını birer tablo halinde bu albümde bulacaksınız. Fiatı yalnız 25 kuruştur.

Bir zarf içinde 25 kuruşluk posta pulu gönderenlere derhal bir adet gönderilir.

Akba

Kitapevi — Ankara

Bütün mektep kitaplarının satış yeridir. Mektep kırtasiye çeşitleri en müsait şartlarla temin edilir. Tel: 3377

KARİKATÜR

— Anne kuşağını verir misin?..
— Kuşağı ne yapacaksın?.
— Arkadaşımla şu ağaca salıncak kuracağız!..

Basıldığı yer: Yedigün Matbaası

Sahibi ve U. Neşriyat müdürü: Sedat S.